

shora jmenované části pozemku parc. č. 478 nepřetržitě a po více než 30 let bez závady trávu žali, ačkoliv o tom žalobci a jejich právní předchůdci v držbě pozemku toho věděli, přes to však vyloučili, že žalovaná vydržením let nabyla práva, žíti trávu na onom dílci pozemku parc. č. 478, na kterém dne 26. května a 18. června 1919 a i jindy trávu žala; neboť soud procesní zjistil, že hranice mezi těmito parcelami již za právních předchůdců stran nebyly určité, nýbrž sporné a že též právní předchůdci žalované za to měli, že onen dílec parcely čís. 478, na kterém se žalovaná domáhá služebnosti, žíti trávu, jim právem vlastnickým náleží, proč tam také trávu žali; vykonávali tedy vzhledem na neurčitost hranic právo, žíti trávu, jako součástku práva vlastnického a ježto jim scházelo vědomí, že žali na cizím, nemohli prý nabýti práva služebnosti. Avšak, aby žalovaná tohoto práva nabyla, stačila vůle, vykonávati obsah práva toho vlastním jménem, aniž by jí byly ostatní právní poměry ohledně sporné plochy jasnými (§ 312 obč. zák.). I když část pozemku č. 478, kde trávu žala, neprávem byla považována žalovanou a jejími předchůdci za jejich vlastnictví, nabyli vydržením aspoň práva oné služebnosti, když se ukázalo, že ona sporná část pozemku jest vlastnictvím žalující strany (§§ 480, 1460, 1470 obč. zák.).

Čís. 479.

Spoluvlastník nemovitosti, jehož podíl nebyl ve dražbě, není účastníkem dražebního řízení, týkajícího se podílu druhého spoluvlastníka. Proti rozpočetnému usnesení nepřísluší mu právo rekursu ani potud, pokud byl jím stanoven dle § 222, odstavec čtvrtý, ex. ř. náhradní nárok, jenž v pořadí věřitelovy pohledávky má být vložen na podíl, který nebyl ve dražbě. Příležitost, hájiti svých práv, poskytuje vlastníku tohoto podílu teprve knihovný vklad náhradního nároku a věřitelův požadavek o uspokojení tohoto nároku.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, R I 170/20.)

Do dražby dána byla pouze polovice nemovitosti, jež náležela spoluvlastnický Janu a Marii H-ovým, a to polovice náležející Janu H-ovi. K rozvrhovému roku dostavila se též, ač neobeslána, Marie H-ová, podala odpor proti přihlášeným nárokům, rozpočetové usnesení bylo jí doručeno; rovněž bylo jí doručeno usnesení soudu rekursního, jímž byl knihovnímu věřiteli Václavu S-ovi, vyšedšímu na prázdno, přiřčen náhradní nárok na neprodané polovici nemovitosti, náležející Marii H-ové.

Dovolací rekurs spoluvlastnice ne j v y š š í s o u d z a m í t l.

D ů v o d y:

Marie H-ová jakožto majitelka polovice chalupnické usedlosti, jejíž druhá Janu H-ovi připsaná polovice byla do dražby dána, má snad zájem skutečný na výsledku exekučního řízení, právního zájmu v té příčině však exekuční řád jí nepřiznává. Právem nebylo jí proto doručeno ani usnesení, jímž nucená dražba byla povolena (§ 133 odstavec čtvrtý ex. ř.), ani vyhotovení ediktu dražebního (§ 171 ex. ř.), aniž byla

vyrozuměna o roku k rozvrhu nejvyššího podání (§ 209 odstavec druhý ex. ř.); když pak přes to k rozvrhovému roku se dostavila, nepřislušelo jí právo odporu proti přihlášeným nárokům (§ 213 ex. ř.) a nemělo jí být doručeno rozvrhové usnesení soudce prvního (§ 229 odstavec třetí ex. ř.) a následkem toho ani usnesení soudu rekursního. Není tedy oprávněna, brát usnesení to v odpor dovolacím rekurem, byť v něm stanoven byl náhradní nárok knihovního věřitele Václava S-a podle § 222 odstavec čtvrtý ex. ř. na její neprodané polovici usedlosti. Teprve knihovním vkladem náhradního nároku na neprodanou polovici usedlosti vstoupí věřitel, k náhradě oprávněný, Václav S. v právní poměr k Marii H-ové jakožto majitelce této polovice usedlosti; proti usnesení vkladnímu bude Marii H-ové příslušet právo rekursu, a, domnívá-li se, že náhradní nárok není po právu vůbec nebo ne v té výši, ve které byl stanoven soudem rekursním, bude moci uplatnit své námitky proti náhradní pohledávce, bude-li placení na ní požadováno. Dovolací rekurs byl tudíž jako nepřipustný odmítnut.

Čís. 480.

Nařízení, vydaná na základě zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák., nepozbývají platnosti již tím, že nebyla vládou ve lhůtě §u 3 téhož zákona předložena sboru zákonodárnému ku schválení, nýbrž teprve, byla-li zákonodárným sborem zrušena.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, R I 185/20.)

Rejstříkový soud odmítl zápis společnosti s r. o. na základě § 1 min. nař. ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák., ježto ministerstvo vnitra vzneslo včas odpor. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Třebas dle § 3 zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák. bylo nařízení ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák. předložiti říšské radě, by po případě k její žádosti bylo zrušeno, nepozbývá účinnosti již tím, že nebylo předloženo, nýbrž teprve příslušným usnesením říšské rady. Stěžovatelka ani netvrdí, že by takové usnesení se bylo stalo, není tudíž zákonem opodstatněno její stanovisko, že ministerské nařízení pozbylo účinnosti již tím, že nebylo předloženo říšské radě ku schválení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správně uznal rekursní soud, že vládní nařízení čís. 323 z roku 1918 ř. zák. platí potud, pokud výslovně nebylo zrušeno. Nařízení to vydáno bylo na základě zákona ze dne 24. července 1917 čís. 307 ř. zák., který po rozumu čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. zůstal také po zřízení samostatného státu československého prozatím v platnosti. Vedle § 3 zákona čís. 307 ř. zák. z r. 1917 jest sice vláda povinna, by nařízení vydaná základem tohoto zákona předložila říšské radě jakožto zákonodárnému sboru, tudíž nyní Národnímu shromáždění, jež dle § 4 zákona ze dne 3. listopadu 1918 čís. 37 sb. z. a n. právomoc zákonodárnou vykonává, a to, je-li shromážděno, nejdéle koncem každého kalendářního